z1.6

ORDINIS IVRIDICI
IN
ICADEMIA VITEMBERGENSI
H. T. DECANVS

GODOFRIDVS VDOVICVS MENCKEN

ICTVS
'ENTISSIMO POLONIARVM REGI
;LECTORI SAXONIAE A CONSILIIS AVLAE
'STITIAE AC IN SVMMO PROVOCATIONVM
IO ANTECESSOR COLLEGIORVM IVRIDI-
M VITEMBERGENSIVM ET CONSISTORII
:LESIASTICI ATQVE IVDICII PROVINCIALIS
IN INFERIORE LVSATIA
ASSESSOR

LECTORI BENEVOLO
S. D. P.

21.

ORDINIS IVRIDICI
IN
ICADEMIA VITEMBERGENSI
H. T. DECANVS

GODOFRIDVS
VDOVICVS
MENCKEN

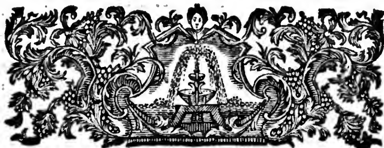
ICTVS
ENTISSIMO POLONIARVM REGI
LECTORI SAXONIAE A CONSILIIS AVLAE
STITIAE AC IN SVMMO PROVOCATIONVM
O ANTECESSOR COLLEGIORVM IVRIDI-
I VITEMBERGENSIVM ET CONSISTORII
LESIASTICI ATQVE IVDICII PROVINCIALIS
IN INFERIORE LVSATIA
ASSESSOR

LECTORI BENEVOLO
S. D. P.

21/2

ORDINIS IVRIDICI
IN
ACADEMIA VITEMBERGENSI
H. T. DECANVS
GODOFRIDVS LVDOVICVS MENCKEN
ICTVS
POTENTISSIMO POLONIARVM REGI
ET ELECTORI SAXONIAE A CONSILIIS AVLAE
ET IVSTITIAE AC IN SVMMO PROVOCATIONVM
IVDICIO ANTECESSOR COLLEGIORVM IVRIDI-
CORVM VITEMBERGENSIVM ET CONSISTORII
ECCLESIASTICI ATQVE IVDICII PROVINCIALIS
IN INFERIORE LVSATIA
ASSESSOR

LECTORI BENEVOLO
S. D. P.

Quod alteri per alterum iniqua inferri non debeat conditio, eleganter, nec absque causa, tradit PAPINIANVS *l. 74. de R. I.* Plus enim iuris multoties homines in re illa, quam tenent, sibi competere existimant, quam quod nititur ueritate. Qua opinione ducti, saepiuscule id appetunt et peragunt, uel omittunt, quod sibi conducere credunt, nulla habita ratione, utrum hoc noceat tertio, nec ne. Igitur caute certe et cogitate rem suam tractat ille, qui, ob ius sibi in re alterius competens, in tempore uigilat, et causam ad iudicem defert, sicque damnum, quod metuit, prohibitione interposita sua, auertit et declinat. Nec quicquam refert, commodum ipsius contradicentis ex re illa sit praesens siue futurum, modo eius, ne hoc, ex quo capere possit detrimentum, fiat, intersit. Illud Papiniani effatum non minorem habet usum in rebus feudalibus, quam in negotiis ciuilibus. Nam et in eo Domini directi pariter ac agnatorum uel simultanee inuestitorum

rum commodum uersatur, ut Vasallus re, ipsi in feudum concessa, bene utatur. Vti enim feudo potest, sed ita, ut boni patrisfamilias uestigia undique conspiciantur. Testimonio sunt uerba legis, quae extant *2. F. 8.* ibi: „meliorem namque Vasallus conditionem „feudi facere potest, deteriorem uero sine domini uo„luntate uel eorum agnatorum, ad quos per successio„nem pertinet, facere non potest. Quamuis enim „possessio per beneficium ad eum pertinet, tamen pro„prietas ad alium spectat.„ Nec deficit legis illius ratio. Feudum enim irreuocabiliter ad Vasallum non spectat, potius res est, quae restitutioni subiecta. Certe igitur boni patrisfamilias uiolat leges Vasallus, qui feudo abutitur, aut de iure sibi, respectu illius competente, absque causa sufficiente et sine consensu eorum, quorum interest quaeuis iura feudi permanere illibata, quicquam remittit, uel aliqua eius parte plane non, uel non secundum modum praescriptum, quae paria sunt, *l. 10. l. 18. Quemadm. seruit. amitt.* fruitur. Ideo circumspecte utique agit ille, cui hoc, quod Vasallus efficit uel efficere tentat, damnosum est, si contradicit, et prohibitione interposita sua grauius incommodum auertit, atque Vasallum, a nocendi proposito, licito tamen declinat modo. De hoc in praesenti, quam breuissime potero, agam, quibusdam probabo exemplis pariter et argumentis. Equidem inficias non eo, posse Vasallum, feudum uel eius partem insigniter deteriorem reddentem, priuari feudo, saltim eius parte deteriorata. STRVV. *Synt. Iur. Feud. Cap. 15. n. 5.* Praeterea ipsum eiusque heredes domino, agnatis uel simultanee inuestitis succedentibus, refusione damnorum et praestatione interesse obstrictos teneri. Dubius tamen non raro est litis egressus, cum minima

saepe

ſaepe circumſtantia uariet iuris applicationem, et probatio damnorum multis immixta ſit difficultatibus, ad quod denique accedit, quod damnum quandoque ſit irreparabile. Satis igitur, credo, apparet, quod hac in re opus ſit cautione, reſque agatur Domini directi, penes quem rei immobilis beneficiatae proprietas remanſit, *2. F. 23. in fin. iunct. 2. F. 8.* pariter et Agnatorum uel ſimultanee inueſtitorum, qui commodum ſucceſſionis ſperant, ut potius intacta eorum conſeruentur iura, quam poſt uulneratam cauſam remedium quaeratur. Operae pretium eſt, ut inſtituti uſum uideamus. Exigit hoc ipſa neceſſitas, ne quis negotium me ſuſcepiſſe inutile arbitretur. Sylua interdum alicui uel ſimpliciter, uel ut pars fundi beneficiarii in feudum conceditur. Caueat autem Vaſallus, ne re illa abutatur, uel id efficere tentet. Nam qui ita ſe gerit, iuſtiſſimam aliis, quorum intereſt quaſuis ab interitu conſeruari feudi partes, conquerendi ſuppeditat cauſam. Sciat enim Vaſallus, quod ius eius, percipiendi fructus ex feudo, ſit ad leges boni Patriſfamilias adſtrictum, et quod rem in feudum datam meliorem quidem facere queat, deteriorem non aeque, *2. F. 8.* Dominus illius tantum reuocabilis, et feudum in eadem bonitate, qua accepit, ſit reſtituendum. Nec quicquam refert, ſi etiam aedificium forte uoluptarium fundo feudali imponere, et arboribus ad eius exſtructionem uti intendat. Similiter huc pertinet caſus, quando Vaſallus aedes, quae minitantur ruinam, reficere intermittit. Promanat interdum in hominis uenas, et inhaeret in eius uiſceribus, nec inueteratus euelli poteſt morbus ille, cui nomen eſt auaritia, qua nullum certe terrius eſt uitium, quaeque fidem, probitatem, ceteraſque artes bonas ſubuertit. Et Vaſalli quandoque fer-

uet auaritia miseraque cupidine pectus, praesertim illius, qui liberos ad succedendum in feudo habiles non habet, ut animum tantum intendat in id, quo sibi et suis consulat, parum autem, aut nihil, curet officium boni patrisfamilias, et aedium, quae fundo feudali impositae sunt, refectionem. Pariter peccat Vasallus, iisque, ad quos feudum tandem pertinet iniquam infert conditionem, qui arbores frugiferas fundo feudali cohaerentes, caedit, uel illud intendit, et caedere incipit. Quod IVLIVS CLARVS, *receptarum sententiarum** *L. IV. §. feudum. qu.* 47. multis, quae addidit, comprobauit argumentis. Et quod aliquando simultanee inuestitus prohibendo sua iura commodaque futura conseruauerit salua et illibata, atque in causa obtinuerit, memini. Nec obstaculo est, si arbores ipse uel eius antecedentes a quibus feudum, quod possidet, ad illum peruenit, posuerint, uel seruerint. Proprietas enim rei immobilis beneficiariae penes dantem remansit 2. *F.* 23. *iunct.* 2. *F.* 8. Et arbor fundo, ubi coaluit, cedit, eiusque pars esse censetur. *l.* 7. *in fin. l.* 26. *§.* 2. *De Acquir. rer. domin. l.* 44. *de Rei Vindic.* His merito accenseo casum, quando Vasallus partis feudi faciem mutat, atque illa non, ut fuit destinata ad usum, fruitur, aut frui inchoat. Hoc enim facto Vasallus rem, quod leges uetant, reddit deteriorem, cum illa non, quo debet, utatur modo, *l.* 4. *§.* 1. *de Seruit. l.* 10. *et seqq. Quibus modis usufr. uel us. amitt. l.* 2. *de Aqu. quotid.* Interest igitur domini directi et agnatorum uel simultanee inuestitorum, Vasallum nec aliter, ut ipsum decet, ex feudo percipere fructus, praesertim, si ulteriore eius ad succedendum prosapia deficiente, ultimus sit feudi possessor, resque ipsa, mutatione facta, non, nisi multa tractatione et cura ad pristinum usum et statum reduci queat.

Huc

Huc refero prata foeno comparando destinata rastro subigentem Vasallum, agriculturam negligentem, et agros steriles efficientem. Caute ergo et cogitate rem tractant suam, si, re comperta, Vasallum a facto sibi damnoso prohibent. Certe enim ipsis hoc magis conducit, quam actio illa ad interesse, quae saepiuscule multis et grauissimis immixta est difficultatibus. Pariter sentio de Vasallo, qui dolo uel culpa sua quicquam de iuribus feudi cohaerentibus, quae interdum incertam recipiunt aestimationem, remittit. Prodest enim magis iura conseruare intacta, quam post uulneratam causam remedium quaerere. Tandem, ut ad Vasallum in subditos feudales saeuientem transeam, superest. Hoc factum Vasalli non legibus naturalibus solum, sed et ciuilibus repugnat. Prohibebantur enim Iure Romano Domini seruos atrociter tractare suos, et nimia barbaraque feritate in illos saeuientes, ipsos dimittere cogebantur. *l. 1. §. ult. l. 2. de his qui sui uel alieni iuris sunt.* Certe igitur, credo, in eo omnium conspirabunt iudicia, hoc multo minus licere Vasallo. Plus enim iuris Domino competebat in seruos, quam quod habet Vasallus in subditos feudales. Siquidem feudi totius proprietas penes dominum directum remansit. *2. F. 23. iunct. 2. F. 8.* Offendit quoque Vasallus Dominum ipsum, cum graui iniuria afficit, et crudeliter tractat illos, qui suae sunt subiecti potestati. *2. F. 7. pr. in fin.* Et rei beneficiariae, cuius partem constituunt subditi, conditionem reddit deteriorem, quod fieri leges expresse uetant. *2. F. 8.* Igitur dubitationi locus non est, posse subditos feudales, quos grauiter premit Vasallus, causam deferre ad Dominum, atque de eius queri feritate et iniuria. Poterit utique etiam Dominus sponte sua, non implorato eius officio, admonere Vasallum, quem

sae-

saeuire in subditos feudales, suae potestati subiectos, animaduertit, ut ab illo desistat facinore, et, si dicto obediens non est, illum priuare feudo. Testimonio sunt uerba Iuris Clientelaris, *2 F.27. §.7.* quae ita concepta sunt: „Quicunque Aduocatiam suam uel ali„quod aliud beneficium inornate tractauerit, et, a Do„mino suo admonitus, non resipuerit, et in sua perdu„rans insolentia, ordine iudiciario tam aduocatia, quam „beneficio, exutus fuerit, si postmodum ausu temerario „aduocatiam uel beneficium inuaserit, pro uiolatore „habeatur„: Certe etiam in eo quisque mecum conueniet, non repellendum esse agnatum uel simultanee inuestitum, qui hoc Vasalli in subditos feudales saeuientis facinus ad dominum defert, eiusque officium, ut his subueniat, implorat. Nam illorum quoque, qui commodum successionis sperant, interest, ne Vasallus feudo uel eius parte, ad se tandem pertinente, male, ut patremfamilias non decet, utatur. Ad saeuitias autem refero, quando Vasallus animalia uel agros subditis iniuria aufert, *l.3. C. de Erogat. milit. ann. l.4.l.6. C. ad L. Iul. repetund.* illos bonis, quae habent, spoliat, et ad inopiam redigit, *l.4. de Agnosc. et alend. lib. l. 22. ff.f. de Oper. Libert.* exactionibus illicitis et operis assiduis insolitisque nimium grauat, et adeo onerat, ut ipsis, sese et suos alendi, facultas nec tempus supersit, *l.23.§.1. C. de Agric. et Cens. et Colon. l.1.C. in quib. caus. Colon. Cens. domin. accus. poss. l.22. §. fin. de Oper. libert.* ac illud solum intendit, quo gulam improbam et profundam expleat suam, et cum aliorum detrimento locupletior existat. Enim uero, num comminatio memorato in casu priuationem feudi semper antecedere debeat, est in ancipiti, et quaestio, quae omnibus ambiguitatibus non uacat. Equidem inficias non eo, Vasallum nexum fide-

fidelitatis feudisticae, qui inter illum et Dominum directum intercedit, compellere, ut Domini commodum promoueat, nullo autem interuertat modo, atque a subditorum feudalium abstineat offensione, *2.F.7. pr.* nec certiorari debere illum, qui non ignorauit. *l.1. in fin. de Action. Empt. Vend. c. 31. de R. I. 6.* Ideo speciali non esse opus admonitione, potius posse Vasallum statim priuari feudo, quis forte coniiciet. Verum enim uero non absque fundamento in eorum abeo partes, qui illam affirmant. Ita autem ut iudicem, faciunt uerba, quae legimus *2. F. 27. §. 7.* Haec, quia ad casum pertinent, repetenda puto: „Quicunque Aduocatiam „suam uel aliquod beneficium inornate tractauerit, et, „a Domino suo admonitus, non resipuerit, et in sua per„durans insolentia ordine iudiciario tam aduocatia quam „beneficio exutus fuerit: „ ex his satis, credo, liquet, debere illo in casu comminationem semper praecedere feudi iacturam

Pluribus autem his inhaerere instituti ratio non permittit. Nam de Clarissimi Candidati nostri ortu, uita, moribus ac eruditione, quam sibi indefesso parauit labore, dicendum restat. Quod iure suo a me exigere uidetur. Quae eo pertinent, ab ipso conscripta, huc refero.

Ego IOANNES PAVLLVS SCHROETER, *natus sum Dresdae, Anno partae salutis 1719. d. 24. Aprilis. Patrem ueneror* D. PAVLLVM CHRISTIANVM SCHROETER, *Dynastam Waldae, Potentissimo Poloniarum Regi*

et Electori Saxoniae in Summo Prouocationum Iudicio et Consistorio Superiori a consiliis, cuius in me paternum affectum, summamque indulgentiam, quoad uixero, quauis pietate atque deuotione deosculabor. Matre uero usus sum EVPHROSINA, *ex gente* STRAVCHIANA *oriunda, matrona omnibus sexus sui uirtutibus nobili, cuius praematurum obitum non satis lugere possum.* Auus lineae paternae *fuit* D. IOANNES PAVLLVS SCHROETER, *Potentissimo Polon. Regi et Electori Saxoniae a Consiliis Prouocationum, Assessor Collegii ICtorum Wittembergensium, eiusdemque ciuitatis Syndicus. Auia autem eiusdem lineae fuit* ANNA MARIA, D. MICHAELIS WENDLERI, *Theologiae Professoris Extraordinarii et Moralium Ordinarii in Academia Wittembergensi, filia. Proauus fuit* PAVLLVS SCHROETER, *Medicinae Licentiatus, Consul et Physicus ciuitatis Torgauiensis. Proauia autem* ELISABETHA, M. CHRISTIANI MEISNERI, *Archidiaconi Torgauiensis, filia. Abauus mihi extitit* MAVRITIVS

SCHROE-

SCHROETER, *Medicinae Doctor, atque eiusdem Facultatis in Academia Lipsiensi Assessor, nec non Scholae Prouincialis, quae Grimmae est, Medicus; Abauia uero* DOROTHEA *nata* STVMPFELDIA *fuit. Atauus fuit* WOLFF SCHROETER, *Iurium Licentiatus, Comitum Mansfeldi Cancellarius, postea uero Halae in Consilium Aulicum Magdeburgicum, quod Halae erat, cooptatus. Atauia extitit* DOROTHEA, *nata* STEINMETZIA. *Tritauus erat* IOANNES SCHROETER, *Medicinae Doctor, ac per 30 annos Professor Academiae Ienensis, qui istius Academiae Priuilegia, diu expectata, ex Aula Caesarea attulit, et eapropter primus ibidem Rector creatus est. Factus est ab Imperatore Ferdinando I. Comes Palatinus, et ab eodem Anno 1557. nobilitate generis pro se et omnibus descendentibus suis donatus est, idque non modo ob praeclara in rem litterariam merita, sed etiam propter generis antiquitatem, siquidem pater eius,* PETRVS SCHROETER, *Consul Vinariensis, mater uero nata* DIETZIA, *Cancellario Saxonico famigeratissi-*

tiſſimo GREGORIO PONTANO *propinqua cognatione fuit coniuncta. Tritauia fuit* VRSVLA, *nata* GROSHEVPTIA.

Quod ad maiores meos lineae maternae *attinet, Auus mihi extitit* M. AEGIDIVS STRAVCH, *Conſiſtorii Aſſeſſor, et Paſtor Primarius Eccleſiae Germanicae, quae Holmiae eſt. Auia uero fuit* ELISABETHA, M. BEZELII, *Conſiſtorialis et Paſtoris Primarii in iſta urbe filia. Proauus erat* M. SAMVEL STRAVCH, *Paſtor Eccleſiae St. Annae, quae Dresdae eſt, per 30 annos meritiſſimus. Proauia uero fuit* ANNA MAGDALENA, D. IOANNIS DAVTHENII, *Conſulis ciuitatis Magdeburgicae, et poſtea Conſiliarii Aulici Bremenſis, et Vicecancellarii, filia. Abauus erat* AEGIDIVS STRAVCH, *S. S. Theologiae D. Electoris Saxoniae Conſiliarius in Conſiſtorio Superiori et Senatu Sanctiori, nec non per 40. annos Paſtor atque Superintendens Dreſdenſis. Abauia uero fuit* EVPHROSINA *abneptis* LVCAE CRANACHII, *Conſulis Ciuitatis Wittembergenſis, et in arte pingendi*

di

di celeberrimi. Et quid opus est, ut in enarrandis gentis STRAVCHIANAE *decoribus longus sim. Constat enim inter omnes, ex ista familia uiros, de ecclesia et republica meritissimos, prodiisse, eiusque gloriam insigniter adhuc tuetur incomparabilis Witembergensium ICtus, Illustris* a LEYSER, *cuius quidem immortalibus in rem publicam atque orbem literatum meritis, non dicam exornandis, sed saltem recensendis, nequaquam par sum. Redeo potius ad ea, quae de mea uiuendi ratione dicenda sunt. Non cessarunt Parentes mei indulgentissimi, me, quamprimum tenera aetas permisit, institutioni fidelissimorum uirorum credere, et inprimis Viri Plurimum Reuerendi,* M. GRENTZII, *Diaconi nunc Dresdensis meritissimi, adhibitam in me instituendo industriam, nulla oblitterabit obliuio. Anno 1734. in Scholam Prouincialem, quae Misenae floret, studiorum, quae ad humanitatem pertinent, prosequendorum caussa me contuli, et ibi in numerum extraneorum, uti uocantur, receptus, hospitioque Viri Summe Reuerendi* D. WILCKII, *Superintendentis Misnensis meritissimi,*

tissimi, cuius in me humanitatem publicis efferre laudibus debeo, usus, per nouem menses fidelissima MARTII, SILLIGII, GRABNERI, (*in cuius conuictu fui, et cuius ex priuatis praeceptis fructum insignem percepi*) KAVDERBACHII, *et* GLIMMII, *institutione fruitus sum. Optassem ut mihi diutius in isto studiorum ludo progressus faciendi felicitas contigisset. Sed aduersa ualetudine pressus, Dresdam reuerti coactus sum, ubi graui morbo per biennium laboraui, donec tandem Summi Numinis gratia, indefessaque cura Virorum Illustrium atque Experientissimorum,* Nob. Dom. a HEVCHER, *a Consiliis Aulae, et Archiatri Potentissimi Pol. Regis et Electoris Saxoniae, nec non* D. TITTMANNI *Reg. Pol. et Elect. Saxoniae in rebus Metallicis a Consiliis, et Medici Aulici, pristinae sanitati restitutus sum. Hoc facto, denuo ad litterarum Studia redii, et priuata opera Virorum plurimum Reuerendorum,* M. HESSII *Aedis Sacrae Orphanotrophei, quod prope Dresdam est, Concionatoris, et* M. GEVDTNERI, *qui nunc Waldae curam animarum gerit, adiutus,*

tus,

tus, eo perueni, ut uenerando Parenti meo e re esse uideretur, me ad altiora tractanda studia, in Academiam mittere. Eo consilio Wittembergam discessi, ibidemque Ao. 1738. d. 16. Octobris, Rectore Academiae Magnifico KIRCHMAIERO *Pot. Pol. Regis et Elect. Sax. Consiliario et Professore Publico, in numerum ciuium academicorum relatus, a Beato* KRAVSIO, *ICto et Profess... Pandectarum Publico, per matrimonium cum germana parentis mei sorore propinqua mihi affinitate coniuncto, humanissime exceptus sum, in cuius aedibus eo quoque mortuo, qumdiu hic Wittembergae commoror, lubens permansi, tantoque lubentius, quanto maiori Gentis* KRAVSIAE *beneuolentia usus sum. Ne uero illotis, ut aiunt, manibus ad Themidis Sacra accederem, per primum uitae meae Academicae Semestre ad Philosophiam animum appuli, ideoque* M. HANITZSCHII *praelectiones philosophicas frequentaui, et institutione* M. BODENII, *Professoris Antiquitatum, usus, optimis litteris operam dedi. Deinde quoque Virum Illustrem,* Nob. Dom. de BERGER, *Consil.*

Caes.

Caes. et Aulicum Reg. Pol. Professorem eloquentiae Publicum, Historiam Imperii et Statuum, ducibus Puffendorffio et Ottone, exponentem, audire mihi licuit. Collegium etiam Morale et Politicum Prof. Poes. MARTII *frequentaui, nec non Prof. Phys.* BOSII *Collegio Physico-experimentali interfui, lectiones quoque anatomicas priuatas Viri Magnifici Experientissimique* D. VATERI, *quoties occasio tulit, uisitare haud neglexi. Nec corporis omisi exercitia, cum, ut iis ualetudini consulerem meae, tum etiam, ut corpus magis magisque excolerem, illudque ad incommoda, quae subinde ferre necessum habemus, melius sustinenda, praepararem. Ex quo ad Iurisprudentiam addiscendam me applicui, per quadriennium Iuri Ciuili, Canonico, Feudali atque Publico, operam dedi, nec non disputatoriis, examinatoriisque, ut uocantur collegiis interfui. Si unquam gloriari, fas est, hac certe in re felicem me iure optimo praedico, quod illos nactus sim in cognoscendis iuribus duces, quorum in docendo dexteritas omnibus est conspicua, et quorum eruditionem exteri*

quo-

quoque suspiciunt. Apud Illustrem enim Virum A LEYSER *non publice modo in Iure Ciuili Canonico et Publico proficere mihi licuit, sed etiam priuatim in referendis actis me exercui, atque ex illius examinibus, exercitiisque disputatoriis priuatis, fructus percepi amplissimos. Illustris* BASTINELLERI *praelectionibus Pandectarum, examinibusque priuatis magno cum studiorum meorum incremento interfui. Nec non Illustrem* MENCKENIVM, *Iurisprudentiam Romano Germ. forens. et Ius feudale exponentem, insigni cum utilitate mea, audiui. Illustri* CRELLIO *quoque multa me debere, publice profiteor. Huius enim ex praelectionibus, tam publicis, quam priuatis, Iuris Naturae, Institut. Pandect. Iuris Criminalis, et Practici, nec non Philosophicis institutionibus, ita semper profeci, ut ingratus forem, si quidem tacitus haec praeterirem. Non minus ex Illustris* RIVINI *explanationibus Historiae Iuris, Institutionum, modique causarum in iudiciis tractandarum, eximia commoda haurire mihi contigit, cuius etiam Collegiis exa-*

minatoriis atque disputatoriis, magno cum fructu meo interfui, atque sub illius Praesidio Theses Iuris Controuersi, ab ipso editas, a Thesi CCCXLIII. *usque ad Thes:* CCCLIV. *d. 18. Nou. 1741. publice in Auditorio ICtorum defendisse, singulari honori mihi duco. Insignem quoque proficiendi materiem praebuit Vir Consultissimus* D. BROCKES, *cuius quidem explicationes Institutionum, Pand. et Iuris Feudalis, nec non exercitia disputatoria, priuata frequentaui.*

Neque denique silentio praetereunda mihi sunt, quae ex horum uirorum doctrina in me redundarunt emolumenta, quoties uel publice dissentientium subsellia occupare mihi contigit, uel priuatim illos, obseruantiae testandae causa, adii, ubi humanissime semper ab iis exceptus sum; Tanta sane in me collata sunt beneficia, ut debitas grates nunquam me redditurum, probe intelligam. Interim sancte testor, nunquam futurum, ut animo excidat tantae propensionis memoria.

Nunc

Nunc absolutis studiis meis, Patronis, quibus, quicquid in me est scientiae, acceptum refero, publice diligentiae Academicae rationes reddendas esse arbitratus sum.

Igitur cum Clarissimus Candidatus noster IOANNES PAVLLVS SCHROETER, uita feliciter, bene, et ex uoto peracta, nunc ad altiores in utroque Iure adspiret honores, iisque cupiat exornari, eius desiderio eo lubentius annuit Ordo Noster, quo certius per ea, quae sustinuit examina, insignem suam in iure acquisitam peritiam cum humanitate modestiaque coniunctam nobis comprobauit. Gratulor Illustri atque Excellentissimo eius Patri, ICto celeberrimo, de republica, ecclesia, et re literaria, admodum meritissimo, Patrono nostro longe Grauissimo, de filio ex Academia nostra non sine industriae singularis laude, imo nec sine praemio eruditionis, redeunte, omnemque exspectationem uincente. Et cum res nunc in eo sit, ut sub praesidio Illustris, Magnifici atque Excellentissimi Viri, CHRISTOPHORI LVDOVICI CRELLII, ICti celeberrimi, Potentissimi Regis Poloniae et Electoris Saxoniae Consiliarii Aulici, Pandectarum Professoris Publici Ordinarii, Curiae Prouincialis et Scabinatus itemque Ordinis Iuridici Assessoris Grauissimi, pro licentia summos in utroque Iure honores consequendi Dissertationem, *de Venditione rerum cum fundo adhuc cohaerentium* ad L. XXXX. D. De *Act. Emt. Vendit.* d. XVIII. Mensis Aprilis publice rituque solenni defendat, ea ex caussa, ut

Ma-

Magnificus Academiae Rector, Patres ac Proceres, reliquique Academiae Generosissimi ac Nobilissimi Ciues, studiorum fautores, hunc actum festiuum honorifica sua praesentia reddant illustriorem, omni, qua par est, animi obseruantia, meo et Ordinis nomine rogo atque contendo. Dab. Vitembergae d. XVIII. Aprilis M DCC XXXXIII.

VITEMBERGAE,
LITTERIS SCHEFFLERIANIS.